Πρώτα τους κάνετε εγκληματίες και μετά τους τιμωρείτε

Η νεανική παραβατικότητα, όπως διατυπώνεται επιστημονικά στα τέλη του 19ου αιώνα, δεν μπορεί παρά να διαβαστεί παράλληλα με τις ευγονικές ιδέες που αφορούν την «κατάλληλη» φυλετική και έμφυλη κάθαρση σε επίπεδο (παιδικής και εφηβικής) ηλικίας. Το ζήτημα αυτό συνδέεται άμεσα με την κατάργηση της δουλείας το 1865, με την Παρισινή Κομμούνα το 1871, καθώς και με γεγονότα όπως η Urabi revolt (Αιγυπτιακή επανάσταση), οδηγώντας τελικά σε μια νέα μορφή αποικιοκρατίας, η οποία δεν στοχεύει στη «νεγρότητα» ως «χρώμα». Εξάλλου, ποτέ δεν ήταν αυτός ο στόχος. Το ζητούμενο ήταν ο μετασχηματισμός από τη φεουδαρχία στο κράτος με τους όρους που υποδείκνυε η δυτική αποικιοκρατία και όχι η ουτοπία του Thomas More (1516). Εν ολίγοις, η ευγονική, μέσω της θεωρίας της κληρονομικότητας και της εξέλιξης από τη δεκαετία του 1880 και εφεξής μέχρι τις μέρες μας, καταφέρνει να απο-ιστορικοποιήσει το έγκλημα και να δώσει μια βιολογική διάσταση, θεωρώντας τον εγκληματία ως αποτέλεσμα μιας μη εξελιγμένης (ανθρώπινης) φύσης καθώς και ενός ανήθικου περιβάλλοντος, με αποτέλεσμα την επιβολή κρατικής παρέμβασης. Έτσι, αν η ρίζα του προβλήματος της διάλυσης της Ουτοπίας για τον More είναι «επειδή τα πολλά ανήκουν στους λίγους», ενώ «ι δικαστές μπορούν να βρίσκουν πάντα ‘ένα παραθυράκι υπέρ των συμφερόντων του θρόνου’ τόσο η νομοθέτηση, όσο και η απονομή δικαιοσύνης, είναι διαδικασίες που αποτελούν μέρος του προβλήματος». Μετά την κατάργηση της μαύρης δουλείας, της Παρισινής Κομμούνας, αλλά και γεγονότων όπως η Urabi revolt, απέναντι στην ιδέα της Ουτοπίας του More ότι «η ιδιωτική ιδιοκτησία δεν υπάρχει, και όλοι οι πολίτες μοιράζονται τους πόρους και τα αγαθά», με την Παρισινή Κομμούνα να τέθει πρακτικά το όραμα μιας Παγκόσμιας Δημοκρατίας. « υτός ο τρόπος ζωής επιδιώκει την εξάλειψη της φτώχειας και των κοινωνικών ανισορροπιών». Απέναντι σε αυτή την Ουτοπία, προτάσσεται ο εγκληματίας – κατώτερο φυλετικά/έμφυλα/προαποφασισμένο είδος-βίος, όπως περιγράφεται στο έργο του César Lombroso *"L'Uomo Delinquente"* (1876), κινητοποιώντας έτσι και «πολλούς – συμπεριλαμβανομένων εκείνων που ανήκουν σε καταπιεσμένες ομάδες – να συμμετάσχουν στην κατευναστική διαδικασία» (2024, σ. 16), με στόχο μια τεχνητή Ουτοπία χωρίς τη βλαβερή (ανθρώπινη) παρά-φύσιν, εφαρμόζοντας τελικά το έγκλημα του ιμπεριαλισμού πάνω στις λαϊκές μάζες, εντός και εκτός της Δύσης, μέσα από το παράδειγμα ανασχεδιασμού της ανθρώπινης φύσης χωρίς, υποτίθεται, το βλαβερό κομμάτι της. Ποιος είναι λοιπόν ο εγκληματίας;

Σύμφωνα με τον έλληνα ψυχιατροδικαστή Σιμωνίδη Βλαβιανό «όπως έλεγον πρότερον οι Άγγλοι συγγραφείς, ανήκει εις μίαν «μέσην ζώνην», μεταξύ ανθρώπου ευγενούς και παράφρονος, αλλά

αποτελεί αυτόχρημα, όπως απέδειξεν ο Lombroso, μίαν ανθρωπολογικήν ποικιλίαν καθ΄εαυτήν και εντελώς διάφορον του συνήθους τύπου του ευγενούς και πολιτισμένου ανθρώπου. Ο εγκληματίας είνε εις αγριάνθρωπος, ουχί βεβαίως υπό την γραμματικήν σημασίαν της λέξεως, αλλά κατά την επιστημονικήν και ακτά την φυσικήν αρχήν της εξελίξεως. Το λεχθέν επομένως λίαν ορθώς ότι οι άγριοι είνε 'μεγάλα παιδιά' δύναται να επαναληφθή και περί των εγκληματιών οίτινες – και εκτός των περιπτώσεων της αληθούς παιδικότητος – ευρίσκονται πάντοτε εις μίαν κατάστασιν παραπεταμένης παδικότητος» (Βλαβιανός, 1909, σ. 183-184. Εδώ από Τζανάκη & Κουρούτζας, 2024).

Αυτό σημαίνει, με μια απλοποιημένη ανάγνωση, την αποϊστορικοποίηση της αποικιοκρατίας, η οποία είχε ως αποτέλεσμα, τη δεκαετία του 1850, ο Αμερικανός ψυχίατρος Samuel A. Cartwright να περιγράφει τη δραπετομανία ως μια ψυχική ασθένεια που επηρεάζει τους σκλάβους. Επιπλέον, το αφήγημα της ύπαρξης εγκληματικής φύσης πέρναγε εύκολα από την Ινδία στην Ελλάδα, μέσα από τη γραμμή των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Το σύστημα Galton-Henry, όπως είναι γνωστό, εφαρμόστηκε σε διάφορες τοποθεσίες: Βιέννη (1902), Βουδαπέστη (1903), Βερολίνο (1904), Βραζιλία, Χιλή και Ουρουγουάη (1905), ενώ ο Ιωάννης Γεωργιάδης, Έλληνας ιατροδικαστής, εφάρμοσε κρυφά το σύστημα Galton -Henry στις φυλακές της Αθήνας το 1912. Στο πλαίσιο αυτό, ο εγκληματίας αντιμετωπίζεται ως αποτέλεσμα μιας παρά φύσιν βιολογίας-κληρονομικότητας, απόρροια αυτής«του χαμαιτυπείου και της ανήθικης γυναικός» (Μιχαλακέας, 1925, σ. 27. Εδώ από Τζανάκη & Κουρούτζας, 2024), ενώ η εγκληματική φύση προτάσσεται ως μια κατάσταση παρατεταμένης παιδικότητας. Και είναι σε αυτό το κομβικό σημείο που εγκαθιδρύεται η Νέα Ουτοπία, όπως θα διατυπωθεί το 1905 από τον Άγγλο συγγραφέα Herbert George Wells στο βιβλίο του *A Modern Utopia*. Σε αντίθεση με το έργο του More, *Utopia* (1516), ο Wells εξηγεί ότι η αντιπροσωπευτική δημοκρατία πρέπει να δώσει τη θέση της σε ένα «αστυνομικό κράτος», δηλαδή σε μια «αυταρχική σοσιαλιστική διακυβέρνηση», η οποία θα ασκείται από τα επίλεκτα μέλη μιας αριστοκρατίας με πολλαπλούς τρόπους. Έτσι, με όραμα την ουτοπία ενός ενηλίκου «fit» οργανισμού, καλείται να αφαιρεθεί οποιαδήποτε «βλάβη». Αυτό το είδος «βλάβης», από την άλλη, συζητείται στη μακροσκελή έκθεση — 3.757 σελίδες συνολικά — της Βασιλικής Επιτροπής στη Μεγάλη Βρετανία για τη φροντίδα και τον έλεγχο των ασθενών με νοητική υστέρηση (Report of the Royal Commission on the Care and Control of the Feeble-Minded), η οποία εκδόθηκε το 1908. Από την άλλη, το 1909, ο Galton χρησιμοποίησε δεδομένα από μια κοινωνική έρευνα ανθρώπων στο Λονδίνο για να χαρτογραφήσει τις αρχικές κοινωνικές κατηγορίες, με στόχο να αναδείξει τη γενετική τους αξία. Ως αποτέλεσμα, στο κάτω αριστερό μέρος της καμπύλης, βρίσκουμε ομάδες με τη χαμηλότερη «πολιτική και γενετική αξία», όπως εγκληματίες και φτωχούς. Με αυτό το πλαίσιο, το 1910, ο Βρετανός πολιτικός Arthur James Balfour, πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου από το 1902 έως το 1905, ο οποίος γεννήθηκε σε προτεσταντική οικογένεια και υπηρέτησε ως καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Cambridge όταν ανέβηκε στη Βουλή των Κοινοτήτων στο απόγειο της βρετανικής αυτοκρατορικής δύναμης, κατέληξε, όπως μας θυμίζει ο Edward Said (1978), ότι τα δύο αδιαίρετα θεμέλια της αυτοκρατορικής εξουσίας είναι η γνώση και η δύναμη. Εν ολίγοις, ο πιο ισχυρός σύμμαχος της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας είναι εδώ και καιρό το «γνώθι σ' αυτόν», μέσα από το βλέμμα του δυτικού-λευκού-ηγεμονικά αρρενωπού-

χριστιανού-προτεστάντη-αποικιοκράτη. Και αυτή τη γνώση, με στόχο την ηθική ομογενοποίηση των μαζών στις προτεσταντικές αρχές του καπιταλισμού, θέτει σε εφαρμογή ο John Rockefeller Jr.

«Οι προσπάθειές του ήταν μέρος ενός νέου αμερικανικού κινήματος «επιστημονικής φιλανθρωπίας», που ξεκίνησε από τον Σκωτσέζο μεγιστάνα της χαλυβουργίας Andrew Carnegie στο δοκίμιό του του 1889 «The Gospel of Wealth». Αυτή η προσέγγιση καλούσε τους πλούσιους να διοχετεύουν την περιουσία τους προς όφελος της κοινωνίας, αντικαθιστώντας τη μεμονωμένη φιλανθρωπία με υποστήριξη για συστηματική κοινωνική βελτίωση, η οποία ήταν ευνοϊκή για την τάξη, την παραγωγικότητα και την κοσμική πρόοδο, και εν τέλει τον ηθικό σωφρονισμό των μαζών μέσω αυτής της «φιλάνθρωπης» αποικιοκότητας, στο όνομα της ρίζας του προτεσταντικού-καπιταλιστικού πνεύματος του χριστιανισμού. Στο πλαίσιο αυτό, το 1910, ο Rockefeller ζήτησε αναφορά για την ιατρική με στόχο να επενδύσει στην επιστήμη. Η αναφορά οδήγησε σε μεταρρυθμίσεις που εγκαθίδρυσαν την Αμερικανική Ιατρική Ένωση ως τη μοναδική αρχή αδειοδότησης ιατρικών σχολών. Η έκθεση παρουσίασε την ιατρική εκπαίδευση των Αφροαμερικανών ως ανεπαρκή, οδηγώντας σε κλεισίματα πανεπιστημίων και εν τέλει στην εκτροφή μιας λευκής επιστήμης. Ο Rockefeller Jr., ως ο πλουσιότερος άνθρωπος της εποχής, από την άλλη, χρηματοδότησε την American Society for the Control of Cancer, επηρεάζοντας τη φαρμακευτική βιομηχανία. Η συγκεκριμένη οργάνωση, που στηριζόταν οικονομικά από τον Rockefeller, ήταν μία από τις κύριες φιλανθρωπικές οργανώσεις που υποστήριξαν οικονομικά το σιωνιστικό κίνημα στην Αμερική μέχρι τη δημιουργία του Ισραηλινού κράτους το 1948, όπως άλλωστε και ο ίδιος ο Rockefeller. Η δημιουργία της είχε ως αποτέλεσμα την κατάργηση οποιασδήποτε άλλης εναλλακτικής θεραπείας εκτός της φαρμακοβιομηχανίας. Την ίδια περίοδο, ο Theodore Roosevelt, πρόεδρος της Αμερικής κατά τη διάρκεια των ετών 1901-1909 και θερμός υποστηρικτής του παρεμβατικού ρόλου των ΗΠΑ, θα έγραφε το έργο του *The Winning of the West*. Το 1911, από την άλλη, ο Winston Churchill, υπό την ιδιότητά του ως υπουργός Εσωτερικών και με την εμπειρία του ως νεαρός Βρετανός αξιωματικός σε αραβικά και μουσουλμανικά εδάφη, καθώς και στη Νότια Αφρική, απευθύνθηκε στη Βουλή των Κοινοτήτων για την ανάγκη δημιουργίας στρατοπέδων υποχρεωτικής εργασίας για τις «διανοητικά ελαττωματικές» και ανήθικες τάξεις, ώστε να συνειδητοποιήσουν το καθήκον τους απέναντι στο κράτος.

«Οι καταδικασμένοι εγκληματίες θα στέλνονταν σε αυτές τις αποικίες εργασίας εάν κρίνονταν "ανίκανοι" για ιατρικούς λόγους». Με αυτό το πλαίσιο, το 1913, ο Salvatore Ottolenghi, καθηγητής Νομικής Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο της Ρώμης και διευθυντής της Σχολής Επιστημονικής Αστυνομίας, μαθητής του Lombroso, πρότεινε τον όρο «επιστήμη της αστυνομίας». Την ίδια χρονιά, το Ινστιτούτο Rockefeller απέκτησε το δικαίωμα να επεκτείνει τη λευκή ευγονική επιστήμη εκτός Αμερικής, ενώ οι αρχές πάνω στις οποίες θεμελιώθηκε η θεωρία του εκσυγχρονισμού περιλάμβαναν ένα κράτος που καλείται να ονοματίσει τις αδέσποτες ζωές. Έτσι, όσον αφορά την ελληνική πραγματικότητα, στις 8 Μαΐου 1916 στην αθηναϊκή εφημερίδα Εμπρός, διαβάζουμε: «Η πόλις μας έχει γεμίσει από αποικίες αδεσπότων παιδιών. Λόγω αποικίας τα αξιοθρήνητα αυτά κοπάδια, όπως λέγουν οι μικροβιολόγοι αποικίας τας συγκεντρώσεις των μικροβίων. Χθες το δειλινόν μία τοιαύτη αποικία είχεν εγκατασταθή εις το πεζοδρόμιον της οδού Σταδίου προ τινός κορνιζοπωλείου. Τέσσερα

ή πέντε παιδιά, μεταξύ οκτώ και δώδεκα ετών, ανυπόδητα, ξεσκούφωτα, ρακένδυτα και ρυπαρά, με το γαιώδες χρώμα της μεγάλης φυσιολογικής αθλιότητος, με την ιταμότητα την οποίαν δίδει εις το βλέμμα η πρόωρος εξαχρείωσις: Εν εξ' αυτών εκάπνυζε και όλα εξύνοντο λυσσωδώς Κάποιος επλησίασε και ηρώτησε τον μικρόν αλήτην, ο οποίος εκάπνιζεν: Από που είσαι μωρέ; Από που είμαι; Ξέρω κ' εγώ; Από δω είμαι. Ψέμματα, λέει ψέμματα! Ανεφώνησαν οι άλλοι. Είνε από τη Σμύρνη». Και είναι ακριβώς στο όνομα του εκσυγχρονισμού και στη διαχείριση των αδέσποτων μέσω της εγκαθίδρυσης του ηθικά-λευκού-επιστημονικού κράτους, όπου διατυπώνεται το 1917 από τον Balfour η ιστορική διακήρυξη του βρετανικού Υπουργείου Εξωτερικών, στην οποία εκφράζεται η υποστήριξη της κυβέρνησης της Βρετανίας για την ίδρυση ενός κράτους για τον εβραϊκό λαό στην Παλαιστίνη — επενδύοντας πάνω στο σιωνιστικό αφήγημα (Christian Zionism), που εξέθρεψε την άποψη ότι μια τέτοια λύση ήταν σύμφωνα με τη Βίβλο. Η στήριξη για την αποκατάσταση της Παλαιστίνης ως εθνική πατρίδα για τους Εβραίους ακούστηκε για πρώτη φορά μεταξύ αυτοπροσδιοριζόμενων Χριστιανικών ομάδων τη δεκαετία του 1580, μετά την Προτεσταντική Μεταρρύθμιση. Έτσι, δημιουργείται ένα σιωνιστικό-αποικιοκρατικό αφήγημα, όπου η επιστημονική αστυνομία, όπως και το κράτος, καλούνται να ξεριζώσουν κάθε ίχνος της ενιαίας φύσης του εγκληματία, με στόχο τη διαμόρφωση «πολιτισμένων» - ηθικών - κρατών. Αυτό το πλαίσιο ο Ελευθέριος Βενιζέλος θα αγκαλιάσει, με όρους της Δυτικής - ευγονικής - αποικιοκρατίας.

Ειδικότερα, ο Βενιζέλος εισήγαγε τον νόμο 1370/1918, ο οποίος προέβλεπε την ύπαρξη ενός ξεχωριστού φορέα, της υπηρεσίας αστυνομικών δυνάμεων. Σε αυτό το πλαίσιο, ο Βενιζέλος επισκέφθηκε το Λονδίνο το 1918. Λίγους μήνες μετά την επίσκεψη του Βενιζέλου, και όταν ξεκίνησε η ελληνική στρατιωτική εκστρατεία στη Μικρά Ασία, οι δύο χώρες κατέληξαν σε συμφωνία: την αποστολή ανέλαβαν δύο αξιωματικοί της Scotland Yard, ο επιθεωρητής Ernest Hill, ντετέκτιβ του Τμήματος Εγκληματολογικών Ερευνών (C.I.D.), και ο επιθεωρητής John Concannon, υπεύθυνος για την επιβολή του νόμου και της τάξης (Φωτάκης, 2015, σ. 45). Αυτό ωστόσο που εισήγαγε η αστυνομία δεν ήταν παρά ένας (εμφύλιος) πόλεμος ενάντια του εγκληματία, στο όνομα της ασφάλειας, ενώ στον πυρήνα του εκπολιτισμού τίθενται η «αδέσποτη νεολαία». Είναι αυτή την περίοδο που στην ιατροδικαστική έκθεση του διευθυντή του Δρομοκαϊτείου, Μιχαήλ Γιαννήρη (1894-1903), διαβάζουμε για τον Π.Κ.: «Ο υπόδικος Π.Κ. δεν εποιείτο κατάχρησιν των οινοπνευματωδών ποτών, ούτε έπαθεν εκ της συφιλίδος· είχε δε καλώς μέχρι του 21ου έτους της ηλικίας αυτού, ότε, υπηρετών ως κληρωτός και εν Θεσσαλονίκη ευρισκόμενος, έπαθε το πρώτον, ως λέγει, εκ ζάλης και αναισθησίας, ήτοι επιληψίας, όπως είπον εις αυτόν, ένεκα της οποίας εισήχθη δι' ολίγας ημέρας εις το εκεί Στρατιωτικόν Νοσοκομείον. Κατά δε την επιστράτευσιν του 1918 ούτος βεβαιοί, ότι προσεβλήθη υπό σοβαρωτάτων παροξυσμών μετ' επισκοτίσεως της διανοίας, αναισθησίας, σπασμών και ισχυρών ψυχικών διεγέρσεων μετά επιθετικών παρορμήσεων, ένεκα των οποίων ηναγκάσθησαν να δέσωσιν αυτόν επί μίαν εβδομάδα. Μετά μήνα δε συνελθών εξήλθε του Νοσοκομείου και λαβών άδειαν αναρρωτικήν επέστρεψεν εις Καλάμας παρά τη οικογενεία του, όπου είχε καλώς και εξήσκει το επάγγελμα του μέχρι της 5ης 10βρίου 1920, ότε εφόνευσε την προς μητρός μάμμην του δια σφύρας». Ένα τέτοιο αφήγημα δεν έκανε παρά να αορατοποιεί το κομβικό

σημείο της ίδιας της δημιουργίας του τραύματος. «Όλοι αυτοί οι νέοι πολίτες, αυτοί που απελευθέρωθηκαν από το φεουδαρχικό ζυγό, κλήθηκαν να χύσουν το αίμα τους και να αφήσουν τα κόκαλά τους σε όλα τα πεδία των μαχών της Ευρώπης στο τέλος αυτό που περίμενε όλους αυτούς τους κοπαδιασμένους στο στρατό αγρότες ήταν η αναπηρία ή ο θάνατος», ενώ καλούνται να ανταπεξέλθουν από τη βία που βίωσαν στον πόλεμο : «ντας υποταγμένοι, δεν σκέφτονται να σκοτώσουν τους κυρίαρχους, αυτούς που του επιβάλλουν το νόμο και το ψέμα. Ο φονιάς σκοτώνει τα παιδιά και πρώτα απ' όλα εκείνα που αγαπά Σκοτώνοντας αυτούς που είναι κοντά του, σκοτώνει κάτι μέσα του».

Την ίδια περίοδο, ο Αμερικανός ιστορικός και συγγραφέας Lothrop Stoddard, στο βιβλίο του *The Rising Tide of Color*, που δημοσιεύθηκε το 1920, υποστήριξε ότι οι φυλετικές ομάδες που θεωρούσε κατώτερες θα προκαλούσαν την «καταστροφή» της δυτικής και ευρωπαϊκής πολιτισμικής κληρονομιάς. Στο έργο του, καταδικάζει τους «ηλίθιους, επαναστάτες, μπολσεβίκους υποανθρώπους του κόσμου», καθώς και τις μη-λευκές φυλές, και προτείνει την «παγκόσμια ευγονική» ως λύση για την αποτροπή της επικείμενης κατάληψης και της καταστροφής του Δυτικού πολιτισμού. Επιπλέον, η Margaret Higgins Sanger, ιδρύτρια του Κινήματος Ελέγχου Γέννησης και εκλαϊκευτής του όρου «birth control» (έλεγχος γεννήσεων), με χρηματοδότηση του Ινστιτούτου Ροκφέλερ, διόρισε τον Stoddard ως μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Λίγκας Ελέγχου Γέννησης (American Birth Control League, 1921), ενώ παράλληλα εδραιώνεται η πατριαρχική οικογένεια με στόχο την εκτροφή μιας κοινωνίας που χρειάζεται αυτή την οικογένεια, όπως και αυτό το κράτος, εξ' αρχής. Η Συνθήκη της Λωζάνης το 1923, από την άλλη, δεν θα έκανε παρά να συμπυκνώνει τα καίρια σημεία αυτής της πολιτικής μέσω του πειράματος ανταλλαγής των πληθυσμών με κριτήριο τη θρησκεία. Σε πρακτικό επίπεδο, ανάμεσα σε άλλα, αυτό σήμαινε ότι το 1923, το Τμήμα Ιατρικής Εκπαίδευσης του Ιδρύματος Ροκφέλερ παρείχε κονδύλια για υποτροφίες σε 29 διαφορετικές χώρες. Υποστήριξε 54 αξιωματούχους δημόσιας υγείας από 27 έθνη μέσω ινστιτούτων ανταλλαγής της Κοινωνίας των Εθνών, συμβάλλοντας σε προγράμματα κατάρτισης στην κοινωνική υγιεινή και κοινωνική ηθική στα κράτη μέλη. Στο πλαίσιο αυτού του προγράμματος και κατόπιν αιτήματος της ελληνικής κυβέρνησης, η Κοινωνία των Εθνών διοργάνωσε διεθνείς επισκέψεις Ελλήνων εμπειρογνωμόνων, ενώ την ίδια περίοδο δημιουργήθηκαν άσυλα για αυτές τις «αδέσποτες» μάζες.»

Η δημιουργία της Ιντερπόλ το 1923, από την άλλη, ως αποτέλεσμα της συνεργασίας είκοσι χωρών, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, με εκπρόσωπο τον Έλληνα εγκληματολόγο Κωνσταντίνο Γαρδίκα, δεν έκανε παρά να επαναφέρει το αφήγημα «πρώτα να τους κάνετε εγκληματίες», εντός των ορίων μιας διεθνούς επιστημονικής αστυνομίας. Μαζί με την Ελλάδα, οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Αυστρία, η Δανία, η Γερμανία, η Αίγυπτος, η Γαλλία, οι Κάτω Χώρες, η Ιταλία, η Ιαπωνία, η Γιουγκοσλαβία, η Λετονία, η Πολωνία, η Ρουμανία, η Ελβετία, η Τσεχοσλοβακία, η Ουγγαρία και η Τουρκία συμμετείχαν στο δεύτερο διεθνές συνέδριο της Εγκληματολογικής Αστυνομίας στη Βιέννη της Αυστρίας το 1923. Μετά από αυτό το συνέδριο, δημιουργήθηκε επίσημα η Ιντερπόλ, ενώ από τη μνήμη έχει αφαιρεθεί το κομμάτι ότι η Ιντερπόλ ενσωματώθηκε στην πολεμική μηχανή των Ναζί κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Κατά τη διάρκεια του Anschluss το 1938, όταν η Γερμανία κατέκτησε την

Αυστρία, το ναζιστικό κόμμα απορρόφησε την Ιντερπόλ με έδρα τη Βιέννη. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, υπό την ηγεσία του J. Edgar Hoover (ο οποίος ήταν τότε επικεφαλής του FBI), εντάχθηκαν στην Ιντερπόλ το 1938, μόλις δύο εβδομάδες αφότου οι Ναζί όρισαν τον Otto Steinhäusl, αξιωματικό των SS, ως επικεφαλής της Ιντερπόλ. Εκτός από τα ονόματα που παρέλασαν στην Ιντερπόλ, όπως ο Steinhäusl και ο Nebe, στην οργάνωση συμμετείχε και ο διαβόητος Reinhard Heydrich, ένας από τους αρχιτέκτονες του Ολοκαυτώματος.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα αλλάξει αυτή τη λευκή αφήγηση, ούτε τη λειτουργία του κράτους που καλείται πρώτα να μετατρέψει αυτούς τους «αδέσποτους» σε εγκληματίες και έπειτα να τους τιμωρήσει. Ο στόχος είναι η αντικατάσταση της ουτοπικής «μήτρας» με την τεχνητή μήτρα του *Brave New World* του Aldous Huxley, που δημοσιεύθηκε το 1932 και εξερευνά ένα δυστοπικό μέλλον. Στον κόσμο αυτό, οι ανθρώπινες κοινωνίες έχουν οργανωθεί με βάση την τεχνολογία, την καταναλωτική κουλτούρα και την επιστήμη. Οι άνθρωποι γεννιούνται και προγραμματίζονται γενετικά, ακολουθώντας την ταξική διαστρωμάτωση, με την τεχνολογία να ελέγχει τη ζωή τους, τις επιθυμίες και τις σχέσεις τους. Η ευτυχία είναι επιβεβλημένη μέσω της χρήσης ναρκωτικών (όπως η "σάχαρη" ή soma) και της αποχής από κάθε μορφή προσωπικής ή συναισθηματικής δέσμευσης. Και αυτήν ακριβώς τη Νέα Ουτοπία φέρνει η λευκοτομή, καθώς εισέρχεται τη δεκαετία του 1940 και 1950 — που σημαίνει παρέμβαση με στόχο τη λεύκανση της μνήμης, ως μέθοδο θεραπείας ψυχικών διαταραχών — καθώς και οι 53 Παιδοπόλεις που δημιουργούνται κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου (1947-1949) από τη Φρειδερίκη, με στόχο να στεγαστούν «παιδιά ‘ανταρτόπληκτα’ ή/ και ‘απειλούμενα’ από ‘το παιδομάζωμα’ των κομμουνιστών» (Βερβενιώτη, 2010, σ. 255) αλλά και η δημιουργία των Βασιλικών Τεχνικών Σχολών της Λέρου (Βερβενιώτη, 2010, σ. 245) και οι οποίες λειτούργησαν για 15 χρόνια (1949 – 1964) και σε αυτές φοίτησαν γύρω στους 17.000 μαθητές με στόχο την αναμόρφωση των «ανήλικων ανταρτών (Δενεζάκης, 2024). Με αυτόν τον τρόπο, δομείται μια λευκή και εντέλει σιωνιστική γνώση, η οποία λειτουργεί ως συνθήκη μιας επιστημονικής ειρήνης, που θα πάρει σάρκα και οστά το 1948.

Η κήρυξη του Ισραηλινού κράτους πραγματοποιήθηκε την ημέρα που έληξε η βρετανική εντολή στην Παλαιστίνη, κατά την οποία η Βρετανία διαχειριζόταν την περιοχή μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ ο ψυχρός πόλεμος αποτέλεσε μια ιστορία που λεηλατήθηκαν οι ζωές μας αλλά και η ίδια η έννοια της ανθρωπότητας.

«Το Gattaca είναι μια αμερικανική ταινία επιστημονικής φαντασίας του 1997, γραμμένη και σκηνοθετημένη από τον Andrew Niccol στο σκηνοθετικό του ντεμπούτο. Η ταινία παρουσιάζει μια μελλοντική κοινωνία που καθοδηγείται από την ευγονική, όπου τα εν δυνάμει παιδιά συλλαμβάνονται μέσω γενετικής επιλογής για να διασφαλιστεί ότι διαθέτουν τα καλύτερα κληρονομικά χαρακτηριστικά των γονέων τους. Ο τίτλος της ταινίας βασίζεται στα γράμματα G, A, T και C, που σημαίνουν γουανίνη, αδενίνη, θυμίνη και κυτοσίνη, τις τέσσερις νουκλεοβάσεις του DNA».

Μια τέτοια αναδρομή μάς χρειάζεται ιδιαίτερα εν μέσω της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού, αλλά και μιας πατριαρχίας που δεν είναι παρά κομμάτι της εποχής μας, την οποία μάς περιγράφουν

ως ασφαλή, με τον αριθμό των γυναικοκτονιών - θηλυκοκτονιών να αυξάνονται, όπου ολοένα και περισσότερο η φτωχοποίηση, η εξαθλίωση, η κακοποιητική γραφειοκρατία αλλά και η ανθρωποφαγία κυριαρχεί γύρω μας, ενώ σπείρεται ένας ηθικός πανικός βίας ανηλίκων που επ’ ουδενί δεν προκύπτει από τα ποσοτικά στοιχεία. Ένας από τους στόχους είναι, μέσα από αυτό τον ηθικό πανικό, η αξιολογική ερμηνεία των κοινωνιών ξανά σε μια βάση πολιτισμένης - βίαιης, θεμελιώνοντας την εξουσία μιας Νέας βίας, όπου κάποιες ζωές παρουσιάζονται ως «ανάξιες». Έτσι, εν έτει 2024, με μια φύση που καταστρέφεται ολοσχερώς, καταγγέλλεται το φρικτό γεγονός σεξουαλικής κακοποίησης ενός πεντάχρονου από δύο συνομήλικους του μέσα στο νηπιαγωγείο στο οποίο φοιτούν. Τόσο κεντρικά όσο και περιφερειακά sites αναφέρουν όχι απλά τη διεύθυνση του πεντάχρονου, αλλά αναπαράγουν το αφήγημα της διαλυμένης οικογένειας, της ανηθικότητας και της βίας που έχει υποτίθεται πιάσει κόκκινο όσον αφορά την ελληνική πραγματικότητα, χωρίς καμία μνεία για τη βία που η νεολαία, όπως και κάθε ζωή, βιώνει τα τελευταία χρόνια εντός των ορίων του ελληνικού κράτους, μετατρέποντας τις λαϊκές μάζες σε ένα τεράστιο πείραμα ελέγχου, που τόλμησαν το 2015 να ψηφίσουν ενάντια στην ευρωπαϊκή ανάπτυξη και πρόοδο. Από την άλλη, ο πρωθυπουργός της χώρας, με την επιστροφή του από την Αμερική, προαναγγέλλει αυστηροποίηση των μέτρων για την αντιμετώπιση της νεανικής εγκληματικότητας, καθώς και νέα μέτρα για το δημογραφικό και μια νέα στρατιά ειδικών που καλούνται ν’ αναλάβουν τη σωφρονιστική αποικία, με το Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας (φυσικά πατριαρχικής κρατικής οικογένειας), να θυμίζει ότι όλες οι πολιτισμένες κοινωνίες οφείλουν να εισέλθουν επειγόντως στη σφαίρα της πολιτισμένης - ύστερης - νεωτερικότητας της Δύσης, κάτω από μια τεχνολογία που δομείται σε διεθνή κλίμακα, με όρους αποικιακότητας (Τσιμπιρίδου, 2024), από το ίδιο το κράτος. Έτσι, και εν έτει 2024, εν μέσω «The Great Reset» (2020), με τις ελεύθερες αγορές, χωρίς καμία ρύθμιση και έχοντας μετατραπεί σε τεράστια πολεμική μηχανή, η αδέσποτη νεολαία (που κατά κύριο λόγο είναι είτε Ρομά, είτε Μουσουλμάνοι Έλληνες, είτε εξαθλιωμένα κατώτερα εκθηλυμένα στρώματα) εφαρμόζεται το πείραμα ξανά, όπως άλλωστε το είχε ήδη προαναγγείλει από το 1960 ο αρχιτέκτονας και πολεοδόμος Κωνσταντίνος Δοξιάδης, αναφερόμενος στις μη αναπτυγμένες χώρες. Ο Δοξιάδης στην ομιλία του με τίτλο «Aid to Underdeveloped Countries» κατέληγε: «όνο εάν φροντίσουμε να μειώσουμε τη διαφορά όπως κάνουμε μέσα στις κοινότητες, μέσα στις κοινωνίες, μπορούμε να ελπίζουμε πως θα βάλουμε σε μία τάξη τον ταραχώδη κόσμο μας. Ειδάλλως, θα αυξήσουμε πολλά από τα προβλήματα και η μόνη λύση τότε θα είναι να χρησιμοποιήσουμε τον οργανισμό σας, όχι πια για να διατηρήσουμε την ειρήνη αλλά για να διεξάγουμε τον πόλεμο που θα ξεσπάσει. εάν δεν ηξηθούμε εμείς θα το κάνει κάποιος άλλος» (Φιλιππίδης, 2024, σ. 9). Είμαστε σε αυτό το ΕΙΔΑΛΛΩΣ.

Εν κατακλείδι και γράφοντας τούτες τις σειρές ενώ διαβάζουμε ότι ο υπουργός δικαιοσύνης Γιώργος Φλωρίδης ανέφερε ότι όταν ο δάσκαλος του έδινε ένα χαστούκι ο πατέρας του τού έριχνε άλλα δέκα, ενώ «η βουλευτής της ΝΔ Κατερίνα Μονογυιού, η οποία μιλώντας στην κάμερα του ΣΚΑΪ τόνισε ότι τα παιδιά στην επαρχία πάνε κατηχητικό σε αντίθεση με αυτά της Αθήνας», το σύμβολο μας δεν είναι η βία του πατέρα-δασκάλου-αποικιοκράτη-Οιδίποδα-Κράτος. Μια και το πραγματικό έγκλημα δεν είναι άλλο από αυτό κατά το οποίο «υτοί οι ασυνείδητοι πλεονέκτες-αποφασίζουν αυθαίρετα να

μαντρώσουν χιλιάδες εκτάρια γης, με απατεωνιές, εκφοβισμούς και συστηματική κακομεταχείριση… να εγκαταλείψουν τις εστίες τους και έπειτα τριγυρίζουν άστεγοι». Με αυτό «ο σύμβολό μας δεν είναι ο Άριελ … αλλά μάλλον ο Κάλιμπαν (1989: 5-21). Εδώ από Φεντερίτσι, 2011, σ. 310). Μια και «ταν το επιχείρημα από τον δικηγόρο είναι ότι υπάρχει μέριμνα για τους φτωχούς και αυτοί απλώς λόγω ελεύθερης επιλογής τους, επιλέγουν να γίνουν αργόσχολοι και άνομοι, ο αφηγητής απαντά ότι η φτώχεια και η ανεργία έρχονται ως αποτέλεσμα όχι μίας προσωπικής επιλογής αλλά συνθηκών αντικειμενικών, όπως ο πόλεμος που αφήνει πίσω του σακατεμένους τους οποίους κανείς δεν παίρνει στη δούλεψή του πια. Αν θέλουμε να μιλήσουμε για αργόσχολους, γιατί να μην μιλήσουμε για τους πολλούς «ευγενείς που άπραγοι σαν κηφήνες ζουν από το μόχθο των άλλων, από τον ιδρώτα των κολίγων τους που κυριολεκτικά τους στύβουν προκειμένου να αυξήσουν το εισόδημά τους».

Μέρη του κειμένου έχουν στηριχτεί στην υπό έκδοση μονογραφία Δ. Τζανάκη, *Φύλο και Ευγονική*, Ακυβέρνητες Πολιτείες.